

MUHAMMAD

kvinnans befriare

Hadhrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmood Ahmad
Den andre efterträdaren till Den Utlovade Messias

SVENSK TITEL

MUHAMMAD-kvinnans befriare

ENGELSK TITEL

MUHAMMAD, the liberator of women

FÖRFATTARE

Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmood Ahmad
Khalifatul Masih II, 1889-1965

SVENSK ÖVERSÄTTNING AV

Meer Abdul Qadeer

LAYOUT

Omslag - Wahid Raziullah
Text - Farzana Shams

PUBLICERAD AV

Islam International Publications Ltd.
Islamabad,
Sheephatch Lane
Tilford, Surrey GU10 2AQ
United Kingdom

TRYCKT AV

Raqeem Press,
Islamabad, Tilford.
United Kingdom

KONTAKT

Ahmadiyya Muslimska Samfundet
Nasir Moskén
Tolvskillingsgatan 1
SE-414 82 GÖTEBORG
Tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89
Fax. 031-741 64 81
www.alislam.org, www.ahmadiyya.se

Copyright © 2011, Islam International Publications Ltd.

Första svenska upplagan 1986

Tredje svenska upplagan 2011

ISBN 978-91-978177-9-0

نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn.

I

De olika teorierna om den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser vare med honom) liv är alla så förädlade att en författare i ämnet skulle finna det nästan omöjligt att välja den rätta teorin. När det gäller att presentera vardagliga behov vill jag ta upp den sidan av den Helige Profeten, som berättar om sättet på vilket han renade världen från det totala slaveri som i alla tider varit mänsklighetens förbannelse. Jag menar då kvinnoslaveriet.

Före den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser vare med honom) ankomst, var kvinnor i alla länder i samma ställning såsom slavar. Deras situation ägnades uppmärksamhet även av män, därför att slaveriets egna söner aldrig kunde få känslan av frihet.

Det är ingen tvekan om att kvinnan i alla tider, antingen på grund av sin skönhet eller på grund av sin karaktär, kunnat dominera mannen i enskilda fall. Frihet vunnen på

detta sätt, kan inte betraktas som riktig frihet av den enkla anledningen att den inte var hennes enligt lagen. Den var endast ett undantag från den generella regeln och frihet som är undantag kan knappast leda till utveckling av en sann önskan.

Den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) anlände för omkring 1350 år sedan. Före hans tid kunde ingen religion eller nation erbjuda kvinnan den frihet som hon med någon rätt kunde åtnjuta. I länder där ingen lag rådde, var hon fri från alla skyldigheter. Nu kan inte heller denna tid av frihet kallas sann. Den kan istället beskrivas som en rättighet. Sann frihet är den som är skördad ur civilisationen och som överensstämmer med lagen. Den frihet vi får genom att bryta mot lagen är ingen frihet alls, för sådan frihet leder inte till någon stark personlighet.

II

Före och omkring tiden för den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser vare med honom) ankomst, var kvinnans ställning sådan att hon inte kunde äga någonting. Hennes man ansågs vara ägaren. Hon hade ingen rätt till faderns egendom, inte heller kunde hon ärva sin man även om hon i vissa fall hade rätt att sköta hans ägor under hans livstid. När hon gifte sig blev hon mannens egendom och kunde på inga villkor skilja sig från honom, hur plågad hon än må ha varit. Mannen hade däremot rätt att skilja sig från henne.

Skulle mannen överge sin hustru eller sluta upp med sina förpliktelser gentemot henne, fanns det ingen lag som skyddade henne. Det var hennes plikt att avstå från sin lott och att arbeta för att försörja sig själv och barnen. Mannen fick slå sin hustru om han blev irriterad, medan hon inte ens fick höja rösten mot honom. Om en äkta man avled förekom det i en del länder att hustrun tillföll hans släktingar. De kunde sedan gifta bort henne till vem de ville, antingen av barmhärtighet eller för att återgälda någon intjänad förmån. På en del platser var hon å andra sidan endast helt och hållet mannens egendom. En del äkta män sålde sina fruar eller förlorade dem i spel eller vadslagning. När de handlade på detta sätt var de övertygade om att de gjorde rätt.

En kvinna hade inga rättigheter gentemot sina barn, vare sig om hon var i beroende eller i oberoende ställning till sin man. I familjeangelägenheter hade hon inga förmåner och till och med inom religionen hade hon ingen status. Av den bestående andliga välsignelsen fick hon ingen del. Som en följd av detta brukade männen slösa eller skänka bort sin frus äodelar. De kunde mycket väl överge hustrun utan att sörja för hennes fortsatta existens. Kvinnan kunde inte ens skänka bort sina egna tillhörigheter till välgörenhet eller för att hjälpa sina egna anhöriga utan mannens samtycke.

Barnen är bundna till sina föräldrar med hårda band, men av deras egendom fanns ingenting för döttrarna att hämta. Numera har döttrarna lika mycket att fordra som sönerna. Föräldrar, som utan kännedom om lagen under sin livstid

gav något av sin egendom till sina döttrar, fick stridigheter inom sina familjer. Sönerna ville inte förstå att de ändå skulle ärva allt efter föräldrarnas död och att de därför inte skulle missunna enstaka gåvor till sina systrar. Allt de brydde sig om var att deras systrar fick mer än dem.

Till egendomen, ofta den äkta mannens, hade kvinnan som sagt ingen rätt. Avlägsna släktingar till mannen kunde alla kräva var sin del när han dog. Hustrun, som verkligen haft hans förtroende och varit en livslång partner och vars skötsel och omtanke säkert haft stor betydelse för hans inkomst, kunde däremot inte kräva någonting. När hon skötte sin makes egendom hade hon därmed inte någon egentlig rätt till någon del av den. I händelse av välgörenhet var hon förhindrad att agera som hon ville. Medan hon kunde spendera inkomsten av egendomen i viss mån, kunde hon aldrig ge bort någon del av denna.

När den äkta mannen tryckte ner henne, fanns det ingen möjlighet för kvinnan att skilja sig. I samhällen där skilsmässor överhuvudtaget var möjliga, föredrog kvinnor med självrespekt hellre döden. Ett villkor för separation var exempelvis att det skulle bevisas att någon part begått äktenskapsbrott. Vad som var ännu värre var att i de fall där det var totalt omöjligt för en hustru att leva med sin man, fick hon inte ut skilsmässa utan hon blev istället beordrad att leva åtskild från honom. Detta tillstånd var i sig själv en form av tortyr, eftersom på detta sätt var hon tvungen att leva ett tomt och händelsefattigt liv.

I en del fall hände det att mannen kunde skilja sig när han ville och att kvinnan inte på något sätt kunde förhindra eller förneka denna skilsmässa. Om mannen övergav henne eller sitt land utan att ordna för henne, var kvinnan tvingad att livet igenom stryka omkring utan rättigheter. Hon var tvungen att ställa sig till samhällets förfogande. Livet som gift blev då istället för lycka, ett liv i misär. Hennes förpliktelser blev inte bara att ta sig an sin mans och sina egna plikter, hon skulle också vänta på att mannen skulle komma tillbaka. Mannens plikt, som var att ordna pengar till hushållet, blev nu hennes liksom att sköta och uppfostra barnen. Kvinnan fick däremed alla bekymmer och allt ansvar.

Allt detta var i stort accepterat när det gällde denna fattiga, oskyddade varelse. Kvinnorna blev slagna och ansedda som männens äodelar och när de äkta männen dog, blev änkorna tvångsbortgifta med mannens släktingar eller sålda för pengar. Det hände faktiskt också, att männen själva sålde sina fruar. Indiska prinsar, som Panawas, miste sina fruar i spel och en ädel prinsessa som Dropadi kunde inte gå emot lagen och höja rösten för att förhindra det.

När det gällde frågor om uppfostran och utbildning av barnen, blev mödrarna inte tillfrågade och de hade heller ingen rätt över sina barn. Om föräldrarna skildes blev barnen överlämnade till fadern. Kvinnan hade inte längre något att göra i hushållet under eller efter mannens livstid. Närhelst mannen ville kunde han köra ut sin hustru ur hemmet och beordra henne att driva omkring hemlös.

III

Genom den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser vare med honom) ankomst, blev alla dessa orättfärdigheter bortsopade i ett svep. Han deklarerade att Gud speciellt anförtrott honom uppgiften att garantera kvinnan hennes rättigheter.

Han proklamerade i Guds namn, att mannen och kvinnan var jämlika. När de levde tillsammans skulle mannen och kvinnan ha lika rättigheter. Kvinnor kunde i samma utsträckning som män ha äganderätt. En man hade ingen rätt att använda sin hustrus medel, så länge som hon inte av egen vilja lät honom få del i det. Att genom tvång lägga beslag på hennes egendom skulle inte fungera, även om hennes naturliga blyghet skulle ha haft svårt för att sätta stopp för det. Vad än mannen av egen fri vilja ville ge bort till sin hustru, skulle det förbli hennes egendom. Mannen skulle inte ha någon möjlighet att ta tillbaka gåvan.

Kvinnan skulle också ha möjlighet att ärva sina föräldrar med samma rättigheter som sina bröder. Endast med hänsyn till att allt familjeansvar ligger på mannen och att kvinnan bara har sig själv att ta hand om, ansågs det att hon skulle ärva hälften så mycket som en man. Vanligtvis skulle modern liksom fadern ha arvsrätt efter en avliden son. Vid en äkta makes död skulle hustrun få ärva, även om det inte fanns några barn. Annars skulle hon bli tvingad in

i ett beroendetillstånd.

Hennes äktenskap är utan tvekan en helig allians. Efter det att en man och kvinna ägnat sig åt gemensamma förtroligheter, är det avskyvärt att bryta detta förbund. Hur som helst kan det inte vara så att även om söndringen i äktenskapet beror på lögnerna emellan eller om skiljaktigheterna är av religiöst, psykiskt, ekonomiskt eller socialt slag, att de skulle tvingas förstöra sina liv genom att leva kvar i äktenskapet.

När olikheter av detta slag uppstår och mannen och kvinnan kommer överens om att de inte kan bo tillsammans, kan de (var det tänkt) upphäva alliansen genom ömsesidigt samtycke. Om emellertid endast mannen skulle intaga denna syn och inte hustrun, skall deras problem bedömas av en kommitté, bestående av två medlemmar, som var och en skall representera mannen och hustrun. Skulle kommittén bestämma att parterna skall göra ytterligare ett försök att leva tillsammans, skall de försöka rätta till sina olikheter på rekommendation av en jury. Om förståelse dem emellan efter detta visar sig vara omöjlig, skall mannen få ta ut skilsmässa. I sådana fall har mannen inga rättigheter att återta vad han än har gett hustrun. Detta inkluderar även hela värdet av hemgiftesumma (mehr).

Å andra sidan, om hustrun skulle söka separationen och mannen inte samtycker, skall hon vända sig till domstolen (*Qazi*). Är *Qazi* övertygad om att det inte finns något illojalt motiv bakom denna ansökan, bör separationen fastslås.

Endast i sådana här fall måste hon ge tillbaka det hon fått av maken, inklusive det fulla värdet av *mehr* (hemgiftesumma).

Skulle mannen inte räckta till för att fullgöra sina äktenskapliga plikter eller vägra att prata med sin hustru eller be henne sova avskilt, får han inte lov att bara gå. Om han envisas med detta behandlingssätt i fyra månader bör han tvingas att antingen ändra sig eller skilja sig.

Skulle mannen upphöra med att betala underhåll eller bara ge sig iväg utan att ta hand om sin hustru, skall äktenskapet betraktas som ogiltigt och upphävt. (Tre år har satts som gräns av muslimska jurister). Hustrun är efter detta fri att gifta om sig igen.

Mannen skall alltid vara ansvarig för underhållet av fru och barn. Mannen måste upprätthålla bestämd disciplin, men denna får inte ta form av någon bestraffning. Skulle så vara fallet måste han åberopa vittnen som kan bevisa hennes skuld och domen skall baseras på riktiga bevis. Besträffningen får inte lämna några men av bestående slag efter sig.

En man äger inte sin hustru. Han kan inte sälja henne eller tvinga henne till hushållsslaveri. Hans fru skall dela alla förtjänster som hushållet inbringar med honom och hans behandlingssätt av henne skall motsvara det sätt på vilket han själv blir behandlad på grund av sin ställning i samhället. Ett behandlingssätt, vilket är under det som hör till mannens status, vore fel.

Vid makens död skall inte hans släkt ha någon rätt över hans hustru. Hon skall vara fri och om ett lämpligt tillfälle dyker upp, skall hon ha rätt att gifta om sig. Ingen skall kunna stoppa henne från att göra det. Inte heller kan en änka bli beordrad att bo på ett speciellt ställe. För att ha möjlighet att bevaka sina rättigheter och för att makens släktingar skall ha tid att besöka hemmet bör hon endast bo kvar i makens hus i omkring fyra månader och tio dagar.

Inom ett år efter makens död måste en änka, förutom vad hon i övrigt är skyldig att göra, även sköta om makens affärer och dra in vinsten så att hon oavsett vad som tillfaller henne skall kunna ordna sitt eget boende. Skulle mannen tycka att han inte kommer bra överens med sin hustru, skall han själv flytta hemifrån och inte beordra henne att flytta, eftersom hushållet är tänkt att vara hennes egendom.

När det gäller uppfostran av barnen skall kvinnan ta sin del av ansvaret. Hon bör bli tillfrågad när problem uppstår och hennes uppfattning får inte ignoreras. Skötsel och omvårdnad av barnen skall ske på hennes inrådan. Om man och hustru finner det omöjligt att längre leva tillsammans och de skulle vilja skiljas, bör skötseln av småbarn överlåtas till modern. När barnen växer upp skall utbildningsfrågor och ansvar läggas på fadern. Så länge barnen lever med sin mamma, skall fadern betala underhåll. Han måste också ersätta modern för den tid och möda hon lägger ner på barnen.

I allmänhet skall kvinnorna intaga en oberoende ställning.

All andlig belöning skall stå öppen för henne. Hon skall bli förlänad stora företräden i livet efter döden. Även i nuvarande liv skall hon ha möjlighet att kunna ta del i civilt administrations- och departementsarbete. För dessa tjänster skall hon bli bemött och avlönad likadant som en man.

IV

Detta är läran som den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) förkunnade vid den tiden, då inställningen till dessa frågor var den rakt motsatta. Genom dessa injektioner räddade han kvinnan från slaveriet, vilket hade varit hennes lott i tusentals år.

Hur som helst tog inte världen emot läran som en gåva. Det som i själva verket var en välgärning betecknades som tyranni. Skilsmässa och separation betraktades som familjetvister. Kvinnans arvsrätt förorsakade irritation inom familjen och hennes oberoende innebar slitningar på familjelivet. I 1300 år fortgick livet utan att det skedde större förändringar när det gällde mer frihet för kvinnan. Man levde vidare och följde de lagar som fanns och som egentligen var emot den mänskliga naturen. Sedan kom den tiden, då det underbara av Guds verk skulle uppenbara sig själv. Människorna började reflektera över hur de levde och som en följd av detta började de lyda förslagen om civilisation från den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom). Alla människor vände och ändrade sina

lagar. De antog mer och mer de principer som den Helige Profeten predikat.

Den engelska lagen angav att äktenskapsbrott, dålig behandling och aga, var för sig var tillräckliga skäl för skilsmässa. Äktenskapsbrott i sig själv var enligt en ny lag från 1923 även det tillräckligt skäl för skilsmässa.

I Nya Zeeland bestämde man år 1912 att om en hustru varit mentalt sjuk i mer än sju år, skulle man kunna få äktenskapet upplöst. Vidare bestämdes det år 1925 att om varken mannen eller hustrun kunde fullgöra sina äktenskapliga plikter, kunde de få tillåtelse att separera. Om tre år gick utan att varken den ena eller den andra brydde sig om varandra, var skilsmässa helt i sin ordning. Detta är en god efterrapning av vad ISLAM predikat i 1300 år.

I den australiensiska staten Queensland var sinnesjukdom under fem år en tillräcklig orsak till skilsmässa. I Tasmanien tillkom år 1919 en lag, vilken sade att om en part varit hemifrån i fyra år, varit alkoholiserad eller likgiltig i tre år, om mannen agat eller hållit sin hustru i fångenskap, skulle vart och ett av dessa skäl vara tillräckliga orsaker till skilsmässa.

I Viktoria infördes år 1923 en lag vilken sade, att om en man inte såg åt sin hustru på tre år så gjorde han sig skyldig till äktenskapsbrott. Om en man behandlade sin hustru dåligt eller vägrade att betala henne underhåll, skulle också detta leda till skilsmässa. Vidare blev det möjligt att fängel-

sestraff, misshandel, vanvett och orättvis behandling skulle kunna leda till att skilsmässa godkändes.

I västra Australien har man vid sidan av lagen deklarerat, att giftermål med en havande kvinna inte är giltigt. Islam intar här samma synpunkt. På Kuba blev det år 1918 bestämt att aga, användande av elakt språk, oförmåga att uppfylla sina äktenskapliga skyldigheter, alkoholism, spel, sjukdomar och ömsesidig överenskommelse, skulle accepteras som skäl till skilsmässa. Också i Mexiko har de ovannämnda skälen blivit accepterade som tillräckliga för skilsmässa. Ömsesidig överenskommelse som skäl till separation godkändes i en lag år 1917.

Italien antog år 1919 en lag vari kvinnan fick rätten att bestämma över sin egen förmögenhet. Fram till denna tid var kvinnan i Europa inte godkänd som ägare till sin egendom.

År 1915 stiftade Portugal, år 1909 Norge, år 1920 Sverige och år 1912 Schweiz lagar som gjorde skilsmässor tillåtna. I Sverige är en fader skyldig att bistå med betalningen av varje eget barn tills detta barn uppnått en ålder av 18 år.

I USA fortsätter landets lagar att vidmakthålla faderns rätt över sina barn. Numera börjar domstolarna ta hänsyn till mödrarnas känslor och en fader kan bli beordrad att betala för sina barn (boende hos modern). Det finns givetvis många luckor i lagen. Mannens rättigheter kontrolleras i alla fall hårdare och kvinnan har fått makt över sina egna

medel. På samma gång har det i många länder bestämts att om mannen skulle bli invalidiserad för livet måste hans hustru sörja för hans fortsatta liv.

Kvinnorna har blivit garanterade rösträtt och vägar har öppnats för henne, genom vilka hon kan få inflytande på beslut i frågor av nationell karaktär. Allt detta kommer till stånd hela 1300 år efter det att den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) predikat om detta och det finns fortfarande många saker som väntar på att uppdagas. I många länder har en kvinna fortfarande inte rätt till att ärva, vare sig från föräldrar eller från make. I många andra frågor går Islam i täten för att få till stånd förändringar. Världen har inte kännedom om detta. Tiden är snart inne då världen skall acceptera en ledning av den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom).